

ЕРИХ КЕСТНЕР ПРАЗНЕНСТВО С УСЛОЖНЕНИЯ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

Празненството, за което веднага ще разкажа, се състоя миналата година у Хариет Спенсър. Запознал се бях с нея, когато още бе възпитаничка на школата по акробатика в Щайн. Един ден я бях видял да стои замислена в един ъгъл, преметнала почти меланхолично левия си крак върху дясното рамо. Попитал я бях учтиво как го прави, дали е без кости и за какво си мисли по време на тези фокуси. Оттогава сме на „ти“.

После я срещнах случайно един следобед преди Бъдни вечер. Тя имаше вече първите си ангажименти в Кьолн и Манчестър и сега излизаше на сцената в Берлин.

— Здравей, Паула — казах. (Хариет Спенсър бе нейното вариететно име.)

И тя ме покани за коледното празненство. Щели да дойдат няколко нейни симпатични колеги. На Бъдни вечер работното им място било затворено. Случаят бил подходящ.

Тъй като нямах нищо предвид в семеен смисъл, отидох. Присъстваха няколко господа и дами, а Паула викна, че може да започнем с трапезата. Хазайката влезе, като носеше цял куп чинии. Един от господата попита дали да помогне, взе чиниите и ги метна една подир друга направо през стаята точно върху нашата маса. После покрай ушите ни засвистяха ножове и вилици и послушно се наредиха до чиниите. Хазайката завика за помощ. Но господинът любезно каза:

— Нямайте грижа, мила госпожо, аз съм световноизвестният жонгльор Мазепа.

А след това хвърли в чинията на всеки гост по две димящи франкфуртски наденички. Аз имам открит характер, противно ми е да лъжа; заявявам, че той предостави на хазайката да разпредели картофената салата. Заради майонезата.

Бяхме общо седем души. Паула каза, че Алфредо, въздушният номер, още липсвал, но входната врата щяла да бъде отворена до десет часа. Пожелавме си добър апетит и се заловихме с яденето. Тогава един излъчващ достойнство брадат господин се надигна, ние оставихме настрана приборите, за да чуем неговото трапезно слово. Той обаче не каза нищо, само учтиво се усмихна, хвана покривката на масата и светкавично я издърпа под чиниите и чашите. Съдовете едва издрънчаха. Паула видя как се сепнах и рече успокояващо, че професор

Белини е велик фокусник. Отвърнах, че просто имам нервен стомах. Професорът помоли за извинение.

— Е, добре — казах, леко раздразнен.

Заядохме нашите франкфуртски наденички.

— Впрочем исках да донеса коледна елха — каза професор Белини на Паула, — но си помислих, че вече си имаш.

— Не, Алфредо трябваше да я осигури — отвърна Паула.

— Не разбирам къде се губи това момче — заяви една мускулеца блондинка.

— Това е партньорката на Алфредо, нарича се Елвира — прошепна Паула в ухото ми.

Тогавя се потропа, сякаш някой чукаше на стъкло.

— Ето го най-после — извика Елвира и като луда се втурна към прозореца. Отвори го; вън, посред зимната нощ, видяхме елегантен млад мъж. В ръка държеше най-прекрасната елха, накичена с горящи свещи, и ни пожела „Весела Коледа“.

— Наистина ли се е покатерил по фасадата на четирите етажа? — попитах сериозно уплашен.

Паула кимна и сякаш не се учуди. Алфредо подаде през прозореца пламтящата елха и понечи да скочи в стаята. Но забеляза масата и ревна:

— Не сте ме изчакали с яденето? Е, тогава лека нощ.

И отново изчезна! Елвира се наведе от прозореца и викна:

— Фреди, не бъди толкова докачлив!

Ала младият мъж не се върна. Разстроена, Елвира затвори прозореца и каза:

— Винаги за нещо се сърди.

Продължихме да се храним. За съжаление наденичките бяха изстинали. Навярно бе предопределено тази вечер да не премине спокойно. В коридора се вдигна шум. Образно казано, ножът заседна в гърлото ми. Вратата се отвори с трясък. В рамката застана хазайката на Паула. Но бе издърпана от невидима сила и на нейно място се появи мъж. Мъж с внушителни размери. С треперещ от гняв глас той каза:

— Името ми е господин Щрайтмюлер. Живея на долния етаж.

Паула извика:

— Весели празници, драги господин Щрайтмюлер. Какво получихте за Коледа?

Но господин Щрайtmюлер не желаше разговор. Вдигна заплашително ръка и изрева:

— За какво тази сграда има стълбище? Защо вашите гости се спускат по фасадата? Жена ми си глътна езика от страх!

— Зарадвайте се — каза професор Белини, приближи се до натрапника и измъкна от джоба му жива гъска. — Ето — рече професорът благо, — занесете птицата на онемялата си съпруга.

Ала господин Щрайtmюлер перна фокусника през пръстите и кресна:

— Ще повикам полиция!

В този миг се надигна един от гостите на Паула, широкоплещест, набит мъж, и вяло каза:

— Затворете вратата, отворете прозореца!

Елвира изтича до прозореца и го отвори. Паула затвори вратата и ми прошепна:

— За бога, Аякс Силовия номер се ядоса.

Аякс сънливо пристъпи към високия господин Щрайtmюлер, внезапно го улови, отнесе го до прозореца, вдигна го високо, прехвърли дългите му ритаци крака над корнизата и с една ръка задържа целия мъж сред студената нощ.

— Е — каза Аякс, — ако станете вироглав, бавно ще си отворя дланта. Ясно ли е? А сега ви моля да изпеете „О, ти, радостна, о, ти, блажена“. Елвира, дай ми цигара.

Елвира го послуша. Господин Щрайtmюлер не го послуша. Чухме го да пъшка.

— Ако не знаете тази песен, изпейте „Елхови лес“ — каза Аякс, — но не се бавете прекалено дълго, иначе ще ви пусна да паднете.

Сега вече господин Щрайtmюлер отстъпи. Запя:

— Елхови лес, елхови лес, ти имаш накит прелест...

На третия етаж се отвори прозорец и госпожа Щрайtmюлер за най-голямо учудване видя своя мъж да виси във въздуха и да пее. При тази гледка езикът ѝ се развърза.

— Пейте заедно с него, уважаема — извика Аякс, — иначе съпругът ви ще падне на улицата!

Очите на госпожа Щрайtmюлер се изпълниха с гневни сълзи. Но запя. И без да чака повече обяснения, тероризираната семейна двойка накрая изпълни дори втората строфа.

— Аякс, стига — извика Паула, — те не знаят текста.

Аякс Силовия номер пренесе Щрайтмюлер обратно в стаята и каза:

— Веднага се махайте от очите ми.

Едрият господин така и направи. Изчезна толкова бързо, колкото можеха да го носят треперещите му нозе. И ние отново останахме между нас си.

— Имам изненада — каза професор Белини. — Ще ви раздам подаръци. Не се обръщайте!

Отнесе една маса в ъгъла на стаята, постави на нея пламтящата елха, чухме как нещо върши и подрежда своите подаръци. Всичко бе наистина коледно и ние не смеехме да се обърнем.

— Нали е златен! — възкликна Паула.

— Така — рече накрая професорът, — сега може да погледнете!

Извърнахме се и викнахме в един глас:

— Ах!

Масата бе отрупана с подаръци! Всичко блестеше и светеше като в приказка.

Но радостта ни не трая дълго. Изведнъж жонгльорът Мазепа ревна:

— Моят часовник!

А Елвира проплака:

— Моята гривна!

А Аякс изръмжа:

— Моята табакера!

Аз извиках:

— Моите жартиери!

Професорът ни бе окрал. Беше ни ограбил! Джобовите ни бяха празни, а съдържанието им, пъстро и озарено, лежеше на коледната маса. Втурнахме се и всеки затърси каквото му принадлежеше. Освен портфейла намерих на масата часовника си, снимката на Хилдегард, писалката, сребърния гребен, паспорта и данъчното известие. С другите стана същото. Аякс особено се разгневи, защото Белини тайно му бе измъкнал връзките за обувки и ги бе сложил под коледната елха.

— Нещастник! — рече Аякс със съжаление. — Сега ще видиш фокус. — После улови професора и го запокити през прозореца върху издигащия се пред сградата чинар.

Мазепа, жонгльорът, искаше да хвърли по Белини една чиния, но улучи Силовия номер. Елвира изкрещя и със салто скочи върху дивана. Паула държеше краката си пред лицето. Мъжете замяха столове и пламтящи коледни свещи. Пред сградата, високо на дървото, плачеше фокусникът.

Сбогувах се без много думи. На улицата ми стана по-добре. Пред чинара се бяха насъбрали минувачи и викаха да се донесе стълба. Защото професор Белини висеше недостижим под върха на дървото. Господин и госпожа Щрайтмюлер гледаха злорадо от прозореца.

Отидох в „Ашингер“, изпих пет хвойнови ракии и взех участие в раздаването на коледни подаръци за ергени. Получих пакет меденки. Бяха твърди като камък.

И до днес ги използвам като преспание.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.